

Φορολογικές ρυθμίσεις: Στα χνάρια του Ισμέτ Ινονού;

Του Δημήτρη Μάρδα
Αν. καθηγητή, Τμήματος Οικονομικών Επιστημών ντου ΑΠΘ
www.mardas.gr

...«Εργαζόμαστε εντατικά. Αποκαλύπτονται αυτοί που μέχρι σήμερα, μολονότι είχαν υπερβολικά κέρδη, πλήρωναν στο κράτος ψίχουλα φόρου. Ως κράτος θα αξιοποιήσουμε κάθε δικαίωμα και υποχρέωση που μας παρέχουν οι νόμοι...».

Υπό τις παρούσες συνθήκες, η παραπάνω ανακοίνωση θα μπορούσε να είναι του νυν Υπουργού Οικονομικών.

Ανήκει ωστόσο στο Τουρκικό Υπουργείο Οικονομικών και έχει δημοσιευτεί στην εφημερίδα Χουριέτ, στις 29.7.1964. Αν τώρα στην παραπάνω αποστροφή, προστεθούν και ανακοινώσεις όπως: «Συνελήφθη εστίατορας που φοροδιέφευγε.....Συνελήφθη...», τις οποίες αθρόα συναντά κανείς στον τουρκικό τύπο της εποχής, (βλ. Σον Χαβαντίς 31.5 και 16.4.1964), αβίαστα προκύπτει το ακόλουθο ερώτημα:

Τι πραγματικά διαφοροποιεί την Τουρκική φορολογική πολιτική εκείνης της περιόδου, που οδήγησε στην οικονομική συρρίκνωση της ελληνικής κοινότητας ιδίως στην Κωνσταντινούπολη, από τη δική μας του 2011;

Οι στόχοι των επιμέρους πολιτικών προσδιορίζουν και την διαφορετικότητα τους. Η Τουρκία με τις ρυθμίσεις που υιοθέτησε και με την σκληρότητα που τις εφάρμοσε, (π.χ. σε περίπτωση που δεν κατέβαλλαν οι Ελληνικής υπηκοότητας πολίτες τους φόρους εισοδήματος Ιουνίου-Σεπτεμβρίου εντός 24 ωρών, θα εκδίδονταν ένταλμα σε βάρος τους), στόχευε στην εθνοκάθαρση και μέσω αυτής, στη μεγέθυνση του Τουρκικού Κράτους.

Η Ελλάδα με τα πρόσφατα μέτρα που έλαβε για την πάταξη της φοροδιαφυγής, τα οποία προβλέπουν ποινή φυλάκισης για φοροδιαφεύγοντες ακόμη και ενός ευρώ(!!) και τον διασυρμό τους, στοχεύει στην διαμόρφωση «αγιούζ» φορολογικής συνείδησης. Το κύριο σημείο αιχμής των εν λόγω μέτρων είναι ο μανδύας του ηθικού χρέους που ενδύει το όλο εγχείρημα.

Ωστόσο, ποιος μπορεί σήμερα να εγγυηθεί ότι ο «εκπαιδευτικός-παιδαγωγικός χαρακτήρας» της ελληνικής φορολογικής πολιτικής, οδηγεί στην οικονομική μεγέθυνση της χώρας;

Τα σύγχρονα φορολογικά συστήματα στηρίζουν την αποτελεσματικότητά τους στην ευκρίνεια των στόχων τους, στην εντιμότητα των χειριστών τους και κυρίως στο αίσθημα δικαίου που εκπέμπουν.

Η θέση του αρχαίου νομοθέτη Σόλωνα, ότι το «**άκρο δίκαιο ισούται με την άκρα αδικία**», χρησιμοποιήθηκε από την κυβέρνηση του Ισμέτ Ινονού με τέτοιο τρόπο ώστε να φαντάζει δίκαιη στην συνείδηση του τουρκικού λαού η στυγνή φορολογική αντιμετώπιση των εύπορων αλλοεθνών που αποτελούσαν μειονότητα. Όμοια αίσθηση προσφέρουν και οι δικές μας φορολογικές ρυθμίσεις.

Ο τρόμος που επισείουν όμως οι τελευταίες στην χώρα μας, εν έτη 2011, ζηλεύει μάλλον τις παλιές δόξες του γνωστού Δ' Αστυνομικού Τμήματος της Πόλης. Εκεί

συνέρρεαν όλοι οι Έλληνες υπήκοοι που κρίνονταν φοροφυγάδες προκειμένου να μεταβιβάσουν τις περιουσίες τους στο κράτος, λόγω αδυναμίας καταβολής των υπέρογκων φόρων και των συνοδευτικών προστίμων.

Για όλους όσους έζησαν στο πετσί τους την απόλυτη αποτελεσματικότητα της σκληρής, απάνθρωπης, ρατσιστικής φορολογικής πολιτικής της Τουρκίας του Ινονού, η ελληνική φορολογική μεταρρύθμιση του 2011 φαντάζει ως ένα απόλυτο κακέκτυπό του, που απλά αδυνατεί να πιάσει τους στόχους της!.

Εδώ έγκειται η κύρια διάφορα ανάμεσα στα δύο φορολογικά, *άδικα έως ανήθικα*, συστήματα, το παλαιό του Ινονού και το νέο το δικό μας: **Στο βαθμό της εκπλήρωσης των στόχων τους.**

Με τα ανωτέρω δεν δίνουμε φυσικά **άλλοθι** στους φοροδιαφεύγοντες **ούτε αποδεχόμαστε** αναχρονιστικές πρακτικές, που αγγίζουν τα όρια της βαρβαρότητας, ακόμη και αν ηγούν –κατά περίπτωση– πολύ ή λίγο αποδοτικές.

Τέλος, πλην της «ποιοτικής» διαφοράς σε όρους αποτελεσματικότητας των δυο ανωτέρω πολιτικών της ίδιας κοπής, επισημαίνουμε ένα πρόσθετο γεγονός: Έχει χαθεί η αίσθηση του μέτρου, στο πλαίσιο ενός γενικευμένου κλίματος διάσπαρτης αδικίας!.

Η απονομή της δικαιοσύνης και η τιμωρία του τελευταίου φοροφυγάδα είναι υποσύνολο ενός συστήματος δικαίου, που έπρεπε να στέλνει, εκτός των άλλων, ανεμπόδιστα τους διαφθαρμένους ή απλά παράνομους υπουργούς, υφυπουργούς βουλευτές στη δικαιοσύνη.

Έτσι, ενώ προσποιείται η χώρα ότι προστατεύει το «άκρο δίκαιο» σε θέματα φοροδιαφυγής, διασύρεται διεθνώς, λόγω του τείχους προστασίας που εγείρει η πολιτική ασυλία, σε κάθε παρανομία βουλευτή του Κοινοβουλίου μας (Βλ. υπόθεση Μιλένας Αποστολάκη και καταδικαστική για τη χώρα απόφαση της Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων).

Δεν κτίζονται έτσι κράτη με επιλεκτική απονομή της δικαιοσύνης!.